

Lynsay Sands

Uhryznutie lásky

SÉRIA ARGENTEAU
2. diel

Lynsay Sands

Uhryznutie lásky

séria Argeneau
2. diel

Lynsay Sands
Love Bites

Copyright © 2004 by Lynsay Sands
Translation © 2025 by Livia Černická
Cover design © 2025 by Anna Golianová
Cover illustrations © 2025 by Shutterstock
Slovak edition © 2025 by D.Orys, s.r.o.

D.Orys, s.r.o.
Malokrasňanská 12
831 54 Bratislava
www.dorys.sk
dorys@dorys.sk

ISBN 978-80-89929-53-5 (print)
ISBN 978-80-89929-54-2 (pdf)
ISBN 978-80-89929-55-9 (epub)
ISBN 978-80-89929-56-6 (mobi)

Prológ

Pudge sa uprene díval cez ďalekohľad svojej pušky. Nebola to len taká hocijaká zbraň. Bola to Tac Ops Tango 51, špičková taktická ostreľovacia puška. Vážila 4,8 kilogramu, dlhá bola presne 1 125 milimetrov a výrobca garantoval presnosť 0,25 MOA. Pažba pušky mala pološiroký bobrí chvost.

Pudge si prestal v mysli opakovať opis z katalógu Tac Ops a znova sa zadíval cez puškohľad. Nevedel presne, čo je to ten bobrí chvost, ale keď si to čítal, znelo to takmer sexi. Pološiroký bobrí chvost. Bobrí chvost. Bobor. Chvost. Celý opis tej zbrane znel sexi, napríklad rukoväť mala „dvojité vypukliny“. Nevedel síce, čo to je, ale hneď si predstavil prsia.

Hej. Držal bobrí chvost a dve vypukliny. Cítil sa ako ťažký frajer.

Nečakané zatrúbenie klaksóna ho tak zaskočilo, že mu frajerská puška takmer vypadla z rúk. Pudge si ju privinul k hrudi a zamračil sa na tmavú ulicu pod sebou. Strechu tejto budovy si vybral, pretože sa mohol z vtácej perspektívy dívať na parkovisko cez ulicu. Nezišlo mu na um, že tu bude nechránený a bude tu zima ako na Aljaške. Ak sa Etienne nepoponáhľa, zmrzne tu na kosť.

Táto vyhlíadka ho rozladila. Ako dlho tam ten kretén ešte bude? Už bolo po polnoci. Bolo to...

„Dofrasa!“ Špáradlo, ktoré prežúval, mu takmer vypadlo spomedzi pier, keď muž, na ktorého čakal, zrazu vyšiel z budovy a zamieril k parkovisku. Etienne Argeneau. A bol sám.

Pudge stuhol, potom sa prikrčil a zaujal streleckú pozíciu. Pozrel sa cez puškohľad – muža mal v hľadáčiku –, a na chvíľu zaváhal. Uvedomil si, že má zrýchlený dych. Dýchal, akoby odbehol celé kilometre, a napriek chladu sa poriadne potil. Norman Pudge Renberger sa chystal zabiť muža. A nie hocijakého muža. Jeho. Etienne Argeneau. Nepriateľa.

„Bastard,“ zamrmlal si Pudge a lenivo sa usmial, keď jeho laserový zameriavač našiel hrud' muža na ulici. Keď stlačil spúšť, nezval sa žiaden tresk. Svoju Tango 51 vybavil tlmičom Tac Ops 30. Tlmič. Vzduchom sa nieslo iba tichučké pfft. Keby necítil spätný náraz, neveril by, že vystrelil.

Pudge sa opäť rýchlo sústredil na Etienna a zažmúril cez puškohľad. Druhý muž zastal a díval sa na svoju hrud'. Zasiahol ho, alebo nie? Pudge sa chvíľu obával, že netrafil. Potom zbadal, že vpredu na mužovej košeli presakuje krv.

Pudge sledoval, ako Etienne Argeneau zdvihol hlavu. Jeho strieborné oči sa zadívali na miesto na streche, kde stál. Potom strieborné svetlo v očiach upíra pohaslo a muž spadol tvárou na chodník.

„Áno,“ vydýchol Pudge a na perách sa mu rozlial roztrasený úsmev. Neohrabane začal rozoberať pušku a snažil sa ignorovať záchvevy svalov, keď vkladal jednotlivé kusy späť do púzdra. Jeho sexi Tango 51 s bobrím chvostom a dvoma vypuklinami stála takmer päťtisíc dolárov. Stála však za každý cent.

Každý jeden cent.

Prvá kapitola

„Hej, Rach, idem si po kávu. Prinesiem ti niečo?“

Rachel Garrettová sa po Tonyho otázke narovнала a chrbtom ruky v rukavici si utrela čelo. Len čo prišla pred dvoma hodinami do práce, začali sa u nej striedať zimnica s horúčkou. Práve bola vo fáze horúčky. Cítila, ako jej po chrbte a po tvári stekajú štipľavé jarčeky potu. Mala pocit, akoby odbehla maratón. Očividne ju obchádzalo niečo škaredé.

Pohl'adom zablúdila k hodinám na stene. Bola takmer jedna. Mala dve hodiny za sebou a šesť pred sebou.

Rachel zastonala. Ešte šesť hodín. Bolo jej jasné, že pri tempe, akým na ňu chrípka dolieha, vydrží sotva polovicu času, ktorý ju ešte čakal.

„Hej! Rach, cítiš sa dobre? Vyzeráš príšerne.“

Rachel sa uškrnula nad výberom slov svojho asistenta, keď k nej prišiel a položil jej dlaň na čelo. Muži dokážu byť takí taktní.

„Si studená, spotená.“ Skúmavo si ju premeral a spýtal sa: „Horúčka a zimnica?“

„Som v poriadku.“ V rozpakoch mu podráždene odtiahla ruku, potom siahla do vrecka, aby pohl'adala nejaké drobné a odpovedala na jeho prvú otázku: „Mohol by si mi priniesť džús alebo niečo také, prosím?“

„Ach, jasné. Si v poriadku?“

Rachel sa zarazila, otázku vyslovil tak sucho, že si okamžite uvedomila, že síce odsunula plášť a vsunula ruku do vrecka nohavíc, ale mala ju stále v zakrvavenej gumenej rukavici. Skvelé.

„Možno by si mala...“

„Som v poriadku,“ prerušila ho. „Budem v poriadku. Chod' už.“

Tony zaváhal, ale napokon pokrčil plecami. „Dobre, ale možno by si si mala sadnúť, kým sa vrátim.“

Rachel jeho návrh ignorovala a keď vyšiel z miestnosti, obrátila sa späť k svojej mŕtvole. Tony bol milý chlap. Možno trochu čudný. Napríklad neustále rozprával ako nejaký frajer z Bronxu, ale narodil sa a vyrastal v Toronte, ktoré nikdy neopustil. A nebol Talian. Vlastne sa ani nevolal Tony.

Pri narodení dostal meno Teodozjusz Schweinberger. Chápala, že si zmenil meno na Tony, ale nechápala, ako prišiel k tomu strašnému taliansko-bronxskému prízvuku.

„Pozor, prichádzame!“

Rachel sa znova vystrela a pozrela k otvoreným dverám do hlavnej miestnosti márnice. Odložila skalpel, z pravej ruky si stiahla gumenú rukavicu a vyšla v ústrety prichádzajúcim mužom, ktorí pred sebou tlačili vozík. Dale a Fred. Milí chlapci. Záchranári, ktorých vídala len zriedka. Svojich klientov totiž spravidla privádzali do nemocnice ešte živých. Niektorí pacienti po príchode síce zomreli, ale zvyčajne sa to stalo až po tom, čo boli títo dvaja preč, takže povinnosť priviezt' pacienta sem dolu pripadla niekomu inému. Tento musel zomrieť pri prevoze, keď ho odprevadili až sem.

„Ahoj, Rachel! Vyzeráš... dobre.“

Prešla cez miestnosť, aby sa k nim pripojila a zdvorilo odignorovala Dalovo váhanie pred slovom dobre. Tony jej dal jasne najavo, že začína vyzerat' tak zle, ako sa cíti. „Čo to tu máme?“

Dale jej podal podložku s papiermi. „Strelná rana. Pred odchodom z miesta činu sa mi zdalo, že cítim pulz, ale možno sme sa mýlili. Pre záznam: zomrel pri prevoze. Doktor Westin ho vyhlásil za mŕtveho, keď sme sem prišli, tak nás požiadal, aby sme ho rovno odviezli dolu. Budú chcieť pitvu, vytiahnuť guľku, a tak ďalej.“

„Hm.“ Rachel sa prestala prehrabávať v papieroch a odišla na druhý koniec miestnosti po vozík zo špeciálnej nehrdzavejúcej ocele, ktorý používali na pitvy. Prisunula ho až k vozíku záchranárov. „Môžete ho preložiť, kým podpíšem prevzatie?“

„Iste.“

„Ďakujem.“ Nechala ich a prešla k stolu v rohu miestnosti, aby si pohľadala pero. Podpísala potrebné doklady a vrátila sa k nim práve vo chvíli, keď telo presunuli na pitevný stôl. Plachta, ktorá ho zakrývala po ceste po nemocnici, teraz chýbala. Rachel sa bez slova zahľadela na najnovší prírastok márnice.

Bol to pekný muž, ani nie tridsaťročný, špinavé blond vlasy. Prezerala si jeho bledé, akoby vytesané črty a želala si, aby ho videla v čase, keď bol živý. Aby vedela, ako vyzerá, keď má otvorené oči. Rachel si len zriedkavo predstavovala, že jej pacienti boli živými a dýchajúcimi bytosťami. Nedokázala by robiť svoju prácu, ak by premýšľala nad tým, že telá, s ktorými pracuje, boli matkami, bratmi, sestrami, dedami... Ale na toto telo sa nevedela dívať tak nezúčastnene. Predstavovala si ho, ako sa usmieva, celého rozosmiateho, so striebornými očami, aké ešte nikdy nevidela.

„Rachel?“

Zmätené zažmurkala a pozrela na Dala. Trocha ju zaskočilo, že zrazu sedí, preto sa rozhliadla okolo seba. Záchranári k nej očividne prisunuli stoličku na kolieskach a posadili ju. Obaja nad ňou stáli a tvárili sa ustarane.

„Myslím, že si skoro omdlela,“ vysvetľoval jej Dale. „Kývala si sa zo strany na stranu a bola si úplne bledá. Ako sa cítiš?“

„Ach,“ rozpačito sa usmiala a mávla rukou. „Som v poriadku. Naozaj. Myslím, že na mňa niečo lezie. Mám zimnicu a potom horúčku,“ pokrčila plecami.

Dale jej položil chrbát ruky na čelo a zamračil sa. „Horíš. Asi by si mala ísť domov.“

Rachel cítila, ako jej horí tvár. Znepokojilo ju to. Dúfala, že rýchlosť a sila, akou ju choroba zasiahla, nebude predzvesťou, aké zlé to bude. A ak to bude zlé, dúfala, že tak rýchlo, ako choroba prišla, aj odíde. Neznášala byť chorá.

„Rachel?“

„Hm?“ pozrela sa na znepokojené tváre záchranárov. „Ach, áno. Prepáčte. Máte pravdu, asi pôjdem domov skôr, ale ešte počkám na Tonyho. Už som podpísala papiere,“ ešte raz prelistovala dokumenty, vybrala tie, ktoré zostanú v márnici a zvyšok spolu s podložkou im vrátila. Dale ich vzal a vymenil si s Fredom neistý pohľad. Zdalo sa, že sa im nechce nechať ju samu.

„Som v poriadku, naozaj,“ ubezpečila ich. „Tony len išiel kúpiť niečo na pitie. O chvíľu sa vráti. Pokojne choďte.“

„Dobre,“ Dalov hlas znel neochotne. „Len nám urob láskavosť a drž svoj zadok na tej stoličke, kým sa Tony nevráti, dobre? Ak omdlieš a udrieš si hlavu...“

Rachel prikývla. „Jasné, a vy dvaja môžete ísť. Kým sa Tony vráti, oddýchnem si.“

Nezdalo sa, že by Dale uveril, že dodrží, čo im práve sľúbila, ale nemal veľmi na výber. Nasledoval Freda k dverám. „Okej, tak my teda ideme.“

„Uvidíme sa neskôr,“ dodal Fred.

Rachel sledovala, ako odchádzajú a ešte chvíľu pokojne sedela, ako sľúbila. Netrvalo však dlho a začala byť netrpezlivá. Nebola zvyknutá len tak vysedávať. Pohľadom zavadila o vozík s telom. Obeť streľby. Bolo to dosť zriedkavé. Znamenalo to, že niekde tam vonku pobehuje strelec. A tiež to znamenalo, že tento muž je jej prioritným klientom. Polícia bude chcieť guľku na forenzné testovanie, aby mohli určiť, z akej zbrane sa strieľalo a, dúfajme, že aj chytiť vraha, ak ho ešte nemajú. A keby ho aj mali, guľku budú potrebovať, aby dokázali, že je to ten správny človek. Takže keď sa vráti Tony, nepôjde domov. Aspoň nie dovtedy, kým nevyberie guľku z tohto muža, aby ju poslala forenznému oddeleniu. Na pitvu bude čas aj ráno, ale guľku musí vybrať. V noci bola hlavnou koronerkou ona, takže to bola jej práca.

Vystrela ramená, vstala a prešla k stolu, aby si prezrela svojho najnovšieho zákazníka. „Vybral si si fakt dobrú noc, aby si sa nechal zastreliť, priateľko.“

Pohľadom mu skĺzla po tvári. Bol skutočne atraktívny. Škoda, že je mŕtvy. Na druhej strane, vždy sa jej zdalo, že je škoda, keď ľudia zomierali. Mykla plecami, aby odohnala takéto myšlienky, schmatla podnos na kolieskach s nástrojmi, ktoré bude potrebovať, a dotlačila ho k oceľovému stolu, na ktorom ležal jej najnovší klient. Kým sa pustila do práce, ešte raz si ho prezrela. Zdravotníci mužovi roztrhli košeľu a potom mu ju len tak prehodili cez hrud'. Ešte stále bol oblečený v značkovom a poriadne drahom obleku na mieru.

„Pekné handry. Evidentne si muž s dobrým vkusom a prostriedkami,“ komentovala a obdivovala strih obleku, ale aj telo v ňom. „Žiaľ, ten oblek musí preč.“

Vzala nožnice a rýchlo rozstrihla sako aj košeľu. Keď látka spadla, zastavila sa, aby si obzrela, čo odhalila. Normálne by Rachel prešla k nohaviciam a spodnej bielizni – ak by teda nejakú mal –, ale horúčka ju oslabila. Ruky mala ako z gumy a prsty sa jej triasli. Rozhodla sa, že zmena rutiny v tejto chvíli nikomu neublíži, preto začne hneď so zaznamenávaním nálezu na hornej časti tela. Až potom príde na rad zvyšok. To už bude pri troche šťastia Tony späť a pomôže jej.

Odložila nožnice, natiahla sa a nasmerovala svetlo a mikrofón priamo na hrud' muža. Zapla nahrávanie.

„Subjekt je... Ach, dokelu!“ Rachel vypla mikrofón a schmatla papiere, ktoré tam nechali Dale a Fred. Rýchlo hľadala meno. Zamračila sa, keď zistila, že žiadne meno v papieroch nie je. Bol to *John Doe*. Dobre oblečený, ale bez mena. Čo ju priviedlo k myšlienke, či práve toto nebolo dôvodom, prečo ho zastrelili.

Možno ho zastrelili a ukradli mu peňaženku.

Znova sa zadívala na muža. Zdalo sa jej, že je nehanebné zabiť človeka len pre niekoľko dolárov. *Čo je toto za bláznivý svet?* Rachel vrátila papiere na miesto a znova zapla mikrofón. „Doktorka Garrettová vyšetruje obeť streľby Johna Doea. John Doe je beloch, muž, vysoký približne 195 centimetrov,“ hádala, neskôr ho odmeria presne. „Ide o veľmi zdravého jedinca.“

Opäť vypla mikrofón a sústredila sa na telo. *Veľmi zdravý je slabý výraz*, pomyslela si, keď hľadala identifikačné znaky. John Doe bol stavaný ako atlét. Ploché brucho, široký hrudník a svalnaté ruky, ktoré ladili s jeho peknou tvárou. Ešte raz skontrolovala hrud' a potom znova. Preskúmala jednu ruku, potom druhú a o krok odstúpila. Žiadny identifikačný znak. Žiadne jazvy alebo znamienka. Nič, čo by sa dalo považovať za identifikačný znak tohto muža. Okrem strelnej rany v srdci bol úplne bez chybičky. Dokonca aj prsty mal bezchybné.

„Čudné,“ uvažovala nahlas. Zvyčajne nachádzala aspoň pár jaziev – po slepom čreve, drobné ranky na rukách. Vždy aspoň niečo. Ale tento muž bol

úplne bezchybný všade, kam sa pozrela. Ruky a prsty mal dokonalé. *Bol taký bohatý, že nič nerobil?* premýšľala a znova sa zamerala na jeho tvár. Klasický profil. Žiadne opálenie. Boháči bývali zvyčajne opálení zo slnečných miest, z ktorých práve prileteli. Alebo zo solária.

Rachel usúdila, že týmto planým uvažovaním iba stráca čas, potriasla hlavou a znova zapla mikrofón. „Subjekt nemá žiadne identifikačné znaky alebo jazvy na prednej hornej časti tela, s výnimkou čerstvej strelnej rany. Na prvý pohľad sa zdá, že smrť spôsobilo vykrvácanie po strelnej rane.“

Mikrofón nechala zapnutý, aj keď siahla po kliešťoch, ktoré potrebovala na vybratie guľky. Diktafón sa aktivoval iba zvukom, takže aj tak nahral iba to, čo povedala. Neskôr nahrávku použije pri písaní správy a nevhodné komentáre, ktoré sa netýkajú prípadu, vynechá.

Rachel opísala a odmerala veľkosť strelnej rany, jej umiestnenie na tele a potom sa pustila do práce. Do rany opatrne zasunula kliešte, jemne nimi pohybovala, aby si bola istá, že nasleduje cestu guľky a neprechádza cez nepoškodené tkanivo. O chvíľu dosiahla na strelu, zachytila ju a opatrne vytiahla von z tela.

Keď sa vystierala s guľkou zachytenou v kliešťoch, víťazoslávne si odfúkla. „Á-ha!“ Otočila sa k stolu s nástrojmi a podráždene sa zastavila, pretože si uvedomila, že na podnose nemá nádobu na guľku. Za normálnych okolností nič také nepotrebovala, takže jej ani na um nezišlo, aby si ju pripravila vopred. Streľby neboli v Toronte veľmi bežné, preto nádoby na guľky neboli na jej pracovnom stole štandardom. So šomraním nad vlastným nedostatkom predvídavosti prešla ku skrinkám so zásuvkami, aby nejakú pohľadala.

Kým hľadala, premýšľala, kde sa podel Tony. Päťminútová cesta po nápoje mu trvala nejako dlho. Mala podozrenie, že ho zdržala istá malá zdravotná sestra, ktorá pracovala na piatom poschodí. Tony sa do toho dievčaťa poriadne zabuchol. Poznal jej pracovný rozvrh ako vlastnú dlaň. Zvyčajne si organizoval prestávky podľa jej práce. Ak bola v kaviarni, keď tam prišiel, mohla sa Rachel spoľahnúť, že si svoju prestávku vyberá práve teraz. Rachel to neprekážalo, veď ak by išla domov, nemal nikoho, kto by ho počas noci zaskočil. Takže je vlastne dobre, že svoju prestávku využíva už teraz.

Rachel našla, čo hľadala, uložila guľku a odniesla ju na svoj stôl, aby pripravila identifikačný štítok. Nemohla si dovoliť, aby sa guľka stratila alebo sa niekde povalovala neoznačená. Samozrejme, štítky nevedela nájsť hneď na prvý raz a strávila niekoľko minút ich hľadaním. Potom tri pokazila, kým konečne štítok správne vyplnila. Bolo to neklamné znamenie, že dnes večer jej nie je dobre a rozhodnutie ísť domov je dobrý nápad. Bola perfekcionistka a tieto malé chyby ju frustrovali. Cítila sa trápne.

Nahnevaná na seba aj na to, že sa cíti taká slabá, prilepila štítok na nádobku, uhladila ho a potom sa zarazila, pretože kútikom oka zachytila pohyb.

Otočila stoličku tak, aby videla na celú miestnosť a rozhliadla sa s očakávaním, že sa vrátil Tony. Ale miestnosť bola prázdna. Bola tu len ona a jej John Doe na stole. Rachel usúdila, že jej horúčkou zmietaná myseľ sa s ňou začala neprijemne pohrávať, potriasla hlavou a vstala. No zľakla sa, keď si všimla, že sa jej mierne trasú nohy. Horúčka prudko stúpala. Mala pocit, že sa zapla pec a behom jedného úderu srdca jej telo prešlo z fázy upoteného chladu do fázy horenia.

Akési zašušťanie pritiahlo jej pozornosť opäť k vozíku. Bola jeho pravá ruka tam, kde bola, keď sa pozrela naposledy? Rachel by odprisahala, že keď preskúmala jeho ruku, položila ju dlaňou dole, teraz však bola dlaň otočená dohora, prsty uvoľnené.

Pohlľadom prešla od ruky k mužovej tvári a nad jeho výzorom sa zamračila. Muž zomrel s ohromeným výrazom v tvári a ten mu zostal aj po smrti. Teraz mal však v tvári niečo ako bolestivú grimasu. Alebo nemal? Možno sa jej to iba zdalo. *Musí* sa jej to zdať. Ten muž je predsa mŕtvy. Nehýbe rukou ani nemení výraz.

„Pracuješ na nočnej už príliš dlho,“ zašomrala si popod nos a pomaly podišla k stolu, aby si prezrela telo. Skutočnú pitvu urobia až ráno. Dnes večer bolo jej úlohou vybrať guľku a poslať ju na forenzné, preskúmať telo a nájsť identifikačné znaky, uistiť sa, že nemá žiadne ďalšie rany, potom ho označiť a dať do chladničky. To znamenalo, že musí odstrániť zvyšok oblečenia, aby mohla preskúmať aj spodnú časť tela. Ale na to, aby muža otočila a preskúmala aj jeho chrbát, potrebovala Tonyho pomoc.

Rachel uvažovala, že počká, kým sa nevráti, ale nakoniec sa rozhodla nečakať. Čím skôr odtiaľto vypadne a pôjde do postele, aby vyležala prechladnutie, tým lepšie. Najmúdrejšie bude urobiť čo najviac, kým sa objaví jej asistent. A to znamenalo rozstrihnúť nohavice. Rachel sa už naťahovala po nožniciach, keď si uvedomila, že ešte neskontrolovala, či muž nemá poranenia aj na hlave.

Pochybovala, že by ho strelili do hlavy. Na prvý pohľad nebolo nič vidno a bola si istá, že Fred a Dale by jej spomenuli, ak by bol zranený aj na hlave. Napriek ich tvrdeniu, že si mysleli, že mal pulz a stratili ho pri prevoze, muž podľa všetkého zomrel okamžite, keď mu guľka zasiahla srdce. Ale mohol si pri páde naraziť hlavu alebo mohla byť niekde inde rana, ktorá jednoducho nekrvácala.

Rachel nechala nožnice tam, kde boli a rýchlo prezrela mužovu hlavu. Mal krásne blond vlasy, najzdravšie, aké kedy videla. Želala si, aby jej vlastné červené kadere boli aspoň spoločne také zdravé. Nenašla však nič, dokonca ani malé odreniny. Jemne mu položila hlavu späť a presunula sa k jeho pásu. Znovu zobrala nožnice, otvorila a zatvorila ich, prezerala si opasok na jeho páse, ale nezačala strihať. Napodiv dosť váhala. Hoci od lekárskej fakulty nemala nikdy problém rozstrihnúť chlapovi nohavice, netušila, prečo práve teraz otáľala. Pohľadom sa vrátila k jeho hrudi.

Bože, bol naozaj dobre stavaný. Pravdepodobne mal rovnako svalnaté aj nohy, pomyslela si. Zahanbila sa však, keď si uvedomila, že je viac ako len trochu zvedavá a naozaj si ho chce obzrieť. *Asi preto váham*, zamyslela sa. Rachel nebola zvyknutá, že jej pri skúmaní subjektu schádzali na myseľ takéto myšlienky. Áno, vo všeobecnosti považovala svojich klientov skôr za subjekty ako za ľudí. Na tohto chlapa však myslela ako na osobu... akoby stále žil. Tá horúčka jej fakt nerobila dobre, zahrávala sa s jej mysl'ou.

Dokonca aj bledý a bez života bol John Doe atraktívny muž. Nevyzeral rovnako bledý a neživý ako jej bežná klientela. Vyzeral, akoby si len zdriemol.

Očami putovala naspäť k jeho tvári. Považovala ho za príťažlivého, čo bolo alarmujúce. Panebože, mŕtvy muž jej pripadá atraktívny, to je dosť zvrátené. Ale upokojovala sa tým, že je to len smutný obraz toho, aký suchopárny spoločenský život vedie. Randenie jej sťažoval dosť nešťastný

pracovný čas. Kým ostatní chodili von a zabávali sa, ona chodila do práce. Áno, nočné služby jej milostný život fakt komplikovali.

Dobre, ruku na srdce, nikdy nevedla nejako zvlášť vzrušujúci milostný život. Rachel sa vytiahla ešte pred pubertou a zostala vyššia ako všetky ostatné deti jej veku počas celej strednej. Vďaka tomu bola plachá a nesmelá, až vyrástla v akúsi čakanku. A nočné zmeny v márnici jej ťažkosti len zväčšili. Ale na druhej strane bola jej práca šikovní výhovorka, keď sa jej ľudia vypytovali na neexistujúci milostný život. Mohla z toho obviniť svoje zamestnanie.

Ide to s ňou však od desiatich k piatim, keď pokukuje po mŕtvolách a považuje ich za atraktívnych krásavcov. Pravdepodobne je len dobre, že sa snaží zbaviť nočných zmien. Ten čas s mŕtvymi osamote nemôže prospievať jej duševnému zdraviu.

Prinútila sa odtrhnúť oči od príliš peknej mŕtvoly, pohľadom prebehla nástroje, ktoré potrebovala na svoju prácu a znova žasla, že si vybrala práve toto povolanie. Odjakživa nenávidela všetko, čo malo niečo spoločné s doktormi a návštevami u lekára. Ihly boli jej nočnou morou a čo sa týkalo bolesti, bola najväčší zbabelec na svete.

Takže má prácu v márnici nemocnice, kde sú ihly a bolesť stálymi spoločníkmi. Rachel verila, že to bola podvedomá vzbura, pretože sa odmietala podrobiť strachu a dovoliť, aby ju brzdil.

Ešte raz sa pozrela na mužov hrudník a pristavila sa pri strelnej rane. Nezmenšila sa? Zadívala sa ňu, po chvíli zažmurkala, pretože sa jej zdalo, že hrudník pomaly stúpa a klesá.

„Klamú ma oči,“ zašepkala a prinútila sa odvrátiť pohľad. Zo srdca tohto chlapa predsa vytiahla guľku. Určite bol mŕtvy. A mŕtvi muži nedýchajú. Odhodlaná všetko rýchlo dokončiť, aby mohla telo šupnúť do chladničky a prestať si predstavovať všelijaké veci, sa znova zamerala na jeho nohavice. Jednu čepeľ nožníc strčila pod látku.

„Ospravedlňujem sa, že musím zničiť také dokonalé nohavice, ale...“ pokrčila plecami a začala strihať.

„Ale čo?“

Rachel pri tých slovách stuhla a prudko obrátila hlavu k tvári svojho najnovšieho host'a. Keď uvidela jeho oči – otvorené a hľadiace na ňu –

zajačala a odskočila. Ledva sa udržala na roztrasených nohách, iba silou vôle udržovala rovnováhu a s hrôzou civela pred seba. Mŕtvola jej uprený pohľad opätovala.

Rachel zatvorila oči a znova ich otvorila, ale ten chlap tam stále ležal a díval sa na ňu. „Toto nie je dobré.“

„Čo nie je dobré?“ spýtal sa so záujmom.

Mal slabý hlas. *Ale hej! Mŕtvy chlap musí mať slabý hlas. Šikovný trik,* pomyslela si a zdesene krútila hlavou.

„Čo nie je dobré?“ zopakoval svoju otázku o čosi dôraznejšie.

„Mám halucinácie,“ vysvetlila mu zdvorilo. Zaujali ju jeho oči. Rachel také nádherné oči nikdy nevidela. Boli nezvyčajne striebornomodré, presne také, ako si predstavovala. Doposiaľ nevidela oči s takým neobvyklým odtieňom. Vlastne, keby sa jej na to pýtali, povedala by, že je vedecky nemožné, aby mal niekto takýto odtieň očí.

V tej chvíli z nej opadol strach aj napätie. Nikdy predtým nevidela strieborné oči. Neexistovali. Predtým si predstavovala, že jeho oči môžu byť striebornomodré, a teraz si tiež predstavovala, že ich má otvorené a sú striebornomodré, uvažovala. Nepochybovala, že má halucinácie a že to všetko súvisí s jej raketovo stúpajúcou teplotou. Bože, musí byť až nebezpečne vysoká, keď ju takto ovplyvňuje, pomyslela si s vážnymi obavami.

Jej mŕtvola si sadla a znova pritiahla Rachelinu pozornosť. Musela si znova pripomenúť: „Je to halucinácia. Horúčka.“

John Doe na ňu prižmúril oči. „Máte horúčku? To to vysvetľuje.“

„Vysvetľuje čo?“ spýtala sa Rachel a zaškaredila sa, keď si uvedomila, že hovorí so svojou halucináciou. A to vlastne nie je o nič horšie, ako hovoriť s mŕtvymi ľuďmi, uvažovala, pretože to robila neustále. Navyše, mal naozaj pekný hlas, hlbší a jemný ako whisky. Pohárik whisky by jej padol, pomyslela si. Čaj, citrón, med a whisky.

Presne tak, horúci grog by ju nakopol a halucinácie zastavil hneď v zárodku. Alebo by sa jednoducho postaral, aby jej na nich už nezáležalo. Tak či onak, bolo by to v poriadku.

„Prečo nepristúpíte ku mne?“

Rachel sa zahľadela na svoju mŕtvolu. Nedávalo to zmysel, ale kto povedal, že halucinácie musia dávať zmysel? Napriek tomu sa s ním snažila dohodnúť. „Prečo by som k vám mala pristúpiť? Nie ste skutočný. Ved’ ani nesedíte.“

„Nie?“

„Nie, len si predstavujem, že sedíte. V skutočnosti tam stále ležíte mŕtvy. Ja si len predstavujem, že sedíte a rozprávate sa so mnou.“

„Hmm.“ Zrazu sa usmial. A bol to pekný úsmev. „Ako to viete?“

„Pretože mŕtvi muži nesedia a nerozprávajú,“ vysvetľovala mu trpezlivo. „Prosím, teraz si ľahnite. Začína sa mi krútiť hlava.“

„Ale čo ak nie som mŕtvy?“

To ju na chvíľu zaskočilo, ale Rachel si hneď spomenula, že má horúčku a on vlastne vôbec nesedí. Rozhodla sa, že sama sebe dokáže, že má pravdu, vykročila dopredu a prudko vymrštila ruku. Čakala, že jej ruka iba preletí vzduchom. Namiesto toho narazila do tvrdej brady. Jej mŕtvola prekvapivo vykrikla od bolesti, ale Rachel si to sotva všimla, pretože vykrikla tiež a znova odskočila. Ruka ju po údere štípala, ale pri tom kriku ju to ani veľmi nezaujímalo. Jej mŕtvy muž sedel.

Miestnosť, ktorá sa chvíľami točila, sa náhle zastavila. Teraz začala tmavnúť.

Dočerta, omdlievam, uvedomila si s hrôzou a takmer ospravedlňujúco povedala svojej mŕtvole: „Nikdy neomdlievam. Naozaj.“

Etienne sledoval, ako vysoká ryšavka dopadla v mdlobách na podlahu, opatrne skĺzol zo studeného kovového stola a rozhlíadal sa. Bol v márnici. Pri tomto neradostnom zistení sa zaškľabil. Nebolo to práve miesto, kam by sa – za svojich tristo rokov života – snažil dostať. Striaslo ho.

Kľakol si na zem, aby prezrel ženu. Vo chvíli, keď sa sklonil a dotkol sa jej čela, začala sa s ním miestnosť točiť. Bol to dôsledok jeho oslabeného stavu. Stratil príliš veľa krvi; najskôr kvôli rane na hrudníku, potom kvôli jej hojeniu. Mal by ju čo najrýchlejšie nahradiť, ale nie krvou tejto ženy.

Zjavne bola chorá, čo znamenalo, že jej krv mu veľmi nepomôže. Čo najskôr bude musieť nájsť iný zdroj. Ale v tejto chvíli by mal svoje potreby a slabosť ignorovať najviac, ako sa bude dať. Boli veci, ktoré mali prednosť.

Etienne odhrnul vlasy zo ženinej tváre a všimol si, aká je bledá. Keď spadla, počul, ako si udrela hlavu o podlahu. Nebol prekvapený, keď na jej zátylku našiel hrču a ranu. Keď sa preberie, bude ju hlava poriadne bolieť, ale inak by mala byť v poriadku. Po tom, ako sa ubezpečil, že sa pád relatívne obišiel bez zranenia, sústredil sa na to, ako zabezpečiť, aby si nepamätala jeho príchod. Lebo táto spomienka v kombinácii s jeho zmiznutím z márnice mohla vyvolať najrôznejšie otázky, a to skutočne nepotreboval.

Etienne sa pokúšal preniknúť do jej mysle, zdala sa mu však zvlášť nepolapiteľná. Nedokázal preniknúť do jej myšlienok.

Zamračil sa. Takýto vývoj udalostí nečakal. Nikdy predtým sa s niečím podobným nestretol. Väčšina mysli bola preňho otvorenou knihou. Ťažkosť má určite preto, že je taký slabý, rozhodol sa.

Ženina horúčka skombinovaná s ranou na hlave by ju mali presvedčiť, že mala halucinácie. Sama predsa vyhlasovala, že sú to halucinácie, a to bola ešte pri vedomí, to by hádam mohlo stačiť.

Keď jej Etienne položil hlavu späť na podlahu, mal na prstoch krv. Zaváhal a potom si priložil prsty k nosu. Privoňal k sladkej vôni, olizol a znova sa zamračil. Táto žena potrebovala vitamíny alebo niečo podobné, nemala ďaleko od anémie. Ale možno je to len dôsledok jej choroby.

Napriek tomu očami vyhládal jej krk. Bol *taký* hladný. Etienne bojoval s pokušením zahryznúť sa. Potreboval krv, ale nepomohlo by mu, ak by si ju vzal od niekoho, kto bol chorý. A táto žena určite *je* chorá. Jej pokožka mu horela pod chladnou rukou, tvár jej zrumenela krvou, ktorá sa snažila priblížiť k povrchu, aby sa ochladila. Jej vôňa ho dohánala k šílenstvu, útroby mu zvierali kĺče od hladu. Jeho telo sa nestaralo, že je ryšavka chorá a jej krv mu veľmi nepomôže. Cítilo krv a chcelo ju.

Potlačil základný inštinkt, pomaly sa vystrel a zachytil sa o okraj pitevného stola, na ktorom predtým ležal. Snažil sa udržať rovnováhu, ale miestnosť okolo neho sa znova začala krútiť. Čakal, kým jeho nohy

nadobudnú trocha sily, keď sa za ním zrazu otvorili dvere. Etienne pomaly otočil hlavu k mužovi, ktorý vošiel a zostal stáť ako zamrznutý.

„Kto...?“ mužov pohľad sklúzol z Etienna na ženu na podlahe, potom sa vrátil späť a skúmavo prešiel po Etiennovej nahej, zakrvavenej hrudi. „Ach, človeče!“

Etienna pobavilo, ako sa chlap divoko rozhlíadal okolo seba, nakoniec však natiahol pred seba ruku s kávou, ktorú priniesol, akoby ho tá horúca tekutina mohla zadržať. „Čo ste urobili Rach? Čo tu vlastne robíte?“

„Rach?“ Etienne sa pozrel na ženu na podlahe. *Rach*. Určite je to skratka pre Rachel. Pekné meno pre peknú dámu. Veľmi chorú dámu, podľa toho, čo zatiaľ videl. Tá žena by mala ležať doma v posteli. Otočil sa k prišielcovi.

„Aj vy ste chorý?“

„Chorý?“ Muž sa trochu vystrel a v tvári sa mu zračil zmätok. Očividne to bolo to posledné, čo by čakal. Bol taký prekvapený, že automaticky odpovedal: „Nie.“

Etienne prikývol. „Dobre, poďte sem.“

„Ja...“ Muž sa práve chystal odmietnuť, no ústa mu doslova zamrzli. Spustil ruky a pomaličky vykročil dopredu, ako ho nútila nejaká sila. Samozrejme, že ho nútila. V jednej ruke ešte stále držal pomarančový džús a v druhej, zvesenej pri boku, zvieral kávu. Pomaly kráčal dopredu, až kým sa nezastavil pred Etiennom.

„Potrebujem trocha vašej krvi. Potrebujem veľa krvi, ale vezmem si len trochu,“ vysvetľoval Etienne, akoby na tom záležalo, alebo čakal, že mu to dovoľí. Muž len ticho a nehybne stál s mierne zastretým pohľadom.

Etienne váhal. Už dlho nikoho neuhryzol, vlastne to boli roky. Jeho ľudia to odsudzovali, pretože existujú krvné banky, pre nich niečo ako reštaurácie s rýchlym občerstvením. Napriek tomu bol v núdzovej situácii. Stratil veľa krvi a bol veľmi slabý. Potreboval sa nakrmiť, aby sa uzdravil natolko, aby sa odtiaľto dostal domov.

Ospravedlňujúco sa pozrel na svoju obeť, potom jej položil ruku na zátylok, hlavu mierne zaklonil a odhalil hrdlo. Muž stuhol, tichučko zaprotestoval, keď mu Etiennove zuby prepichli pokožku, potom sa so stonaním uvoľnil a Etienne začal piť. Krv bola teplá a výživná. Bola oveľa

chutnejšia ako studená krv z vrecúška, na ktorú si zvykol. Etienneovi to pripomenulo minulé časy, a tak sa napil o čosi viac, ako pôvodne chcel. Až keď jeho darca trochu ochabol, prinútil sa prestať.

Mladíka takmer nežne posadil na stoličku vedľa ženy, ktorá ešte stále ležala na podlahe, skontroloval ho, aby sa presvedčil, že mu nevzal príliš veľa krvi a nespôsobil nejaké trvalé poškodenie.

S úľavou zistil, že tlkot srdca má stabilný a silný, vyčistil mu pamäť a vystrel sa, keď vtom pohľadom zachytil nádobku na stole. Okamžite spoznal, že je v nej guľka. Podvedome si rukou prešiel po hrudi a našiel hojacu sa ranu. Potom siahol po nádobe, aby si prečítal, čo je napísané na štítku. Bola to guľka, ktorá mu zastavila srdce. Keď ju žena vybrala, dala jeho telu šancu, aby sa uzdravilo. Ak by to neurobila, ešte stále by ležal na stole. Tá guľka bola dôkazom jeho existencie, nemohla tu zostať.

Etienne ju vložil do vrecka a rýchlo prehľadal miestnosť. Našiel papiere od záchranárov a uvedomil si, že ich musí pohľadať, vymazať im spomienky a vziať im zvyšné záznamy. Predpokladal, že sa bude musieť postarať aj o policajné správy a ďalšie veci. Je toho viac, ako by sa mu páčilo, takže bude potrebovať pomoc. Vystrúhal grimasu. Musí zapojiť Bastiena, čo znamená, že to zistí aj rodina, ale nemal veľmi na výber. Tento incident musí byť odstránený z verejnej pamäte tak, aby nevznikali žiadne otázky.

Nedalo sa nič robiť, Etienne pozbieral kusy svojej rozstrihanej košele a saka a ešte raz rýchlo prezrel pitevňu, aby sa uistil, že tam po ňom nič nezostalo. Potom si požičal jeden z laboratórnych plášťov, ktoré viseli pri dverách. Rýchlo si ho obliekol, našiel vrece na odpadky, nahádzal doň zničené oblečenie aj guľku a z márníce rýchlo odišiel.

Musí zavolať Bastienovi, nech mu pomôže upratať zvyšok tohto neporiadku. Etienne len dúfal, že svojho staršieho brata presvedčí, aby o tom nepovedal ich matke. Marguerite by dostala záchvat, keby sa k nej niečo z toho donieslo. Etienne opúšťal podzemné priestory nemocnice s trpkým výrazom na tvári. Neznášal zlyhanie v akejkol'vek podobe.